

Tal

Anna Kinberg Batra

25 mars 2017

Anna Kinberg Batra – tal Sverigemötet 2017

Tack!

Tack för i går – vilken kväll! Jag tror Sven-Erik Magnusson hade lett i sin himmel om han hade sett oss i går på dansgolvet. Tack till Stina Höök, Per-Samuel, all personal och alla värmlänningar som jobbat frivilligt med arrangemanget. Vi brukar få energi när vi samlas i Karlstad och den behöver vi och ska använda nu.

För vi är i ett tufft läge. Vi har mycket arbete kvar innan vi kommer ur det här. Och det ansvaret är ytterst mitt. Men efter de här dagarna med er här i Karlstad är jag helt övertygad om att vi kan och kommer gå starkare ur den prövning vi går igenom nu.

Jag ska snart återkomma till hur.

Men först vill jag ta med er till en annan lördag i mars för elva år sedan. Klockan var lite efter 5 på morgonen. På fredagskvällen hade det varit kalas, men nu var det tyst. De allra, allra flesta låg och sov, på en av de stora finlandsbåtarna.

Själv mådde jag ganska illa. Jag var gravid. Jag hade sovit dåligt, men nu var det dessutom något annat som inte stämde. Hela mitt ena ben var alldeles blått och svullet. Jag gick upp och gick en stund, men hade svårt att gå och höll på att svimma, och var tvungen att be om hjälp. Båten låg inne i Mariehamn, jag fick hjälp av den och in på akuten.

Där låg jag ett tag, på rygg, tittade i taket, var orolig och rädd och undrade – ska jag dö nu. Och i magen, där det brukade sparka, var det alldeles stilla. Olika läkare kom och tittade och klämde här och där och pratade med varandra utan att jag förstod, men när jag sade att jag var orolig för barnet tryckte en av dem till med handen på magen. Och fick en ordentlig spark tillbaka. Ja, men Lillan klarar sig, tänkte jag, men undrade hur det skulle gå för mig.

Det blev sammanlagt tre månader på sjukhus den våren. Jag hade fått en ordentlig blodpropp, men jag fick ju vård i tid och var jag snabbt utom fara, kunde lämna Åland och åka hem.

Men sen fick jag fler proppar, åkte in på sjukhus igen och behandlingen tog inte som den skulle. Jag som är van vid att orka och fixa det mesta blev sängliggande med dropp i veckor. Jag fick komma ut några dagar men sen åkte jag in igen.

Vår dotter föddes så småningom sent på våren och mådde alldeles utmärkt. Själv hade jag då månader kvar med kryckor och sjukgymnast innan jag kunde gå ordentligt.

Då var jag nere för räkning. Nu står jag här med er.

Men jag skulle inte stå här i dag om jag inte hade fått hjälp då. Av proffsen i sjukvården, av familj och av vänner.

En sak jag har tagit med mig från de där månaderna är förstås att livet aldrig blir riktigt som man tänkt sig – och absolut inte när barn är inblandade.

En annan sak är hur viktigt det är att samhället finns och fungerar när man behöver hjälp. Det är lite läskigt att tvingas lägga hela sitt liv i proffsens händer, men det jag minns bäst från den här tiden det är hur imponerad jag var. Sjuksköterskor, barnmorskor, läkare och andra som sliter, dygnet runt, året runt, för att rädda liv och för att ge bästa möjliga start till de nya små liv.

En tredje sak jag bär med mig är hur lätt det är att ta allt detta för givet. Att sjuksköterskorna, barnmorskorna och läkarna bara finns där när det behövs. Att allt bara fungerar.

Det måste alla kunna känna.

Så varför är det då så många som inte känner så? Varför är vi så många som känner att frågan ens måste ställas, i ett av världens rikaste och bäst organiserade länder? Fungerar Sverige egentligen bra eller dåligt?

Tyvärr har den frågan två svar.

Självklart är Sverige bra. Sverige är ett av världens allra bästa länder att födas, växa upp och leva i.

Här har vi rätt att forma våra liv och bli vad vi vill och kan. Alla kan, och till och med måste, gå i skolan – oavsett bakgrund, inkomst eller kön. Här kan både män och kvinnor kombinera familjeliv och arbetsliv och bestämma fritt hur man ska leva, med vem och vad man ska ha på sig. Vi har visat världen, inte minst under Alliansens tid i regering, att BNP kan växa och utsläppen minska – samtidigt. Vår ekonomi är stark efter nio alliansbudgetar och tuffa prioriteringar under och efter en djup kris.

Och Sverige var inte heller bättre förr. Kommer ni ihåg när man fick vänta flera veckor på tillstånd att installera en telefon? När man inte kunde få tag i läkare eller ens en värktablett på helgen? När bara de rika kunde välja skola? När man inte fick gifta sig med den man älskar om det var någon av samma kön?

Det är lätt att ta för givet, men Sverige är i dag helt enkelt ett friare, rikare och starkare land än det kanske någonsin har varit förut.

Vi kan och ska vara stolta över Sverige i dag. Och när jag tänker på några av de stora frihetsreformerna i modern tid, då tycker jag att vi ska vara väldigt stolta över att vara moderater.

***

Sverige är fantastiskt, men Sverige har samtidigt problem.

Väldigt mycket är väldigt bra för väldigt många.

Men för alldeles för många är det alldeles för mycket som inte alls är bra.

Fråga kvinnan som födde barn i bilen utanför Sollefteå om hon tycker att Sverige fungerar.

Fråga pappan som ser att stöket i skolan gör att sonen lockas mer av det häftiga gänget på gatan än av läxorna, om han tycker att Sverige fungerar.

Fråga kvinnan som ser sig oroligt över axeln när hon går hem på kvällen om hon känner att Sverige fungerar.

Fråga sjuksköterskorna som säger upp sig för att de inte orkar med sin arbetssituation.

Fråga poliserna som lämnar det tuffa jobbet i yttre tjänst när de får sten kastade på sig.

Fråga dem – och lyssna på vad de säger till oss. De frågar inte hur politikerna ser på de-

batten om Sverige bilden i utländska medier. De frågar: vad tänker ni göra åt det här? Vad tänker ni göra för att Sverige ska fungera? Vad tänker ni göra för att hela Sverige ska fungera – för alla?

Jag tycker det är lika fel att svartmåla som att skönmåla, att blunda för problem eller till och med skälla på eller brännmärka den som tar upp dem.

Vi moderater har en annan uppgift. Vi ska se till att Sverige fungerar. Vi ska se till att Sverige är starkt och kan växa. När min dotter är lika gammal som jag, och när hennes föräldrar då börjar bli gamla, då vill jag att Sverige ska vara just ett sådant land. Och inte bara för några – utan för alla.

***

Sverige har utmaningar, men utmaningarna finns inte bara här. När Romfördraget och Euro-pasamarbetet fyller 60, just i dag faktiskt, är EU i kris och Storbritannien bryter sig ur. Omvärlden förändras och nya frågor ställs: Vart är världen på väg? Vart är samhället på väg?

När grunden för ditt trygga jobb rycks undan av att hela företagets verksamhet förändras till något helt annat, eller kanske flyttar, snabbare än någonsin förut. När skolan lär ut nya ämnen med nya metoder men ändå inte ger kunskaperna som krävs. När en ung människa blir kränkt på nätet men man fortfarande måste kunna hitta och straffa den som förstörde hennes liv.

Vad ska politiska ledare göra då?

Populister och extremister vinner mark på att spela på den oron. Men de har inga lösningar på problemen.

Men det har vi. Vi moderater tror inte på att försöka bromsa eller vända oss ifrån utveckling, utan på att göra det allra bästa för Sverige när nya krav ställs.

Det är vi moderater som har precis det som krävs för att leda Sverige rätt i den tid vi lever i, nu och framåt. Det är kombinationen av våra grundläggande värderingar, våra ideologiska rötter i både liberalismen och konservatismen, viljan att öka människors frihet och förståelsen för människors behov av trygghet i ett starkt samhälle, som leder oss till svaren på dagens frågor.

De här grundläggande värderingarna talade vi alldeles för lite om under åren i regering. Vi slarvade med det men det gick bra ändå, för vi hade ju en så bra statsminister, finansminister och utrikesminister, för att nämna några. Och det stämmer! De var mycket bättre än dem vi har nu!

Men att vi var så bra i regering i går löser inte de problem Sverige har i dag.

***

Vi såg förut i en av filmerna hur Sara från Iran berättade om sin väg in i det svenska samhället.

”Vi jobbade 14 timmar om dagen, nästan varje dag. Det var inte alls lätt. Jag har kämpat jättemycket. Och i dag känner jag mig svensk.”

Sverige ska vara ett land där fler kan växa som Sara. Hur ska vi då ta oss dit?

Det börjar med jobben. Vägen in i samhället går via slit och hårt jobb. Att kunna stå på egna ben, att kunna försörja sig och sin familj, och att bidra till det gemensamma genom att betala skatt. Att göra sitt bästa, inte kräva att andra ska göra det åt en i stället.

Det är faktiskt rätt enkelt. Att jobba och göra rätt för sig är rätt. Men att ta sig rätten att leva på andra när man kan försörja sig själv, är fel.

Och det gäller alla, oavsett om man är född i landet eller inte.

Integration handlar om värderingar. Och det finns värderingar vi aldrig kan, vill eller ska kompromissa med. Integration handlar om att alla ska kunna komma till sin rätt, att ingen ska dömas efter vem man är, hur man lever hemma hos sig eller vad man har för bakgrund.

Sverige är det land i världen som värderar individens frihet allra högst. Samtidigt ställer vi stora krav på att samhället och det offentliga ska finnas där när vi behöver hjälp. Vi vet att frihet och trygghet inte är varandras motsatser, utan tvärtom behöver och bygger på varandra.

Frihet är rätten att säga sin mening – och rätten att slippa lyssna.

Frihet är rätten att tro på gud – och rätten att inte göra det.

Frihet är rätten att trofast välja att stå fast vid sin familj – och rätten att kapa banden och i stället gå sin egen väg.

Frihet är däremot inte att göra vad som helst eller att slippa problem. Tvärtom – med frihet följer alltid ansvar, plikt och hänsyn mot andra. Utan samhällets gemenskap och trygghet blir friheten inte en möjlighet för alla, utan ett privilegium för några få.

Trygghet är att veta att hjälpen finns där när man behöver. Att skolan, vården och polisen fungerar. Att det är ordning och reda, både i de offentliga finanserna och vid landets gränser.

Sverige är ett land där friheten ska vara stor, men där tryggheten ställer krav på oss alla.

Och där vi håller ihop och vägrar lämna någon utanför.

Sverige är ett land fullt av möjligheter. Men Sverige är ingen kravlös gemenskap.

***

Jag vet inte hur många gånger jag har varit med och sett och hört hur personer som bara är lite mörkare än jag får frågan ”varifrån kommer du – egentligen”? Och får den frågan innan andra frågor ställs. Jag har sett det ofta, även i min egen familj.

Och svaret måste vara att det spelar alltså ingen roll. Sverige måste vara ett land där det viktiga inte är varifrån du kommer utan vart du är på väg. Och det ska gälla alla. Inte bara dem som kommer hit från andra länder, utan även oss som är födda här. Det är så grunden för det svenska samhällskontraktet ser ut.

Det vi ska ställa krav på, det är att i Sverige måste man också ge för att få.

Sverige har gjort och gör stora insatser för att ge människor möjlighet att börja om på nytt. Men bidrag och utanförskap är inte vägen in i det svenska samhället. Det är inte rimligt att den som kommer hit kan försörjas av alla bidrag och ha full tillgång till hela den svenska välfärden direkt. Det är mycket viktigare, både för den enskilda människan och för samhället i övrigt, att man så snabbt som möjligt kommer i arbete, får utbildning och på andra sätt kommer in i samhället av egen kraft.

Och därför är ingen fråga viktigare för oss moderater än att fler ska jobba. Det är dags att på riktigt bryta bidragsberoendet. För hela Sverige ska jobba.

***

Utanförskap är farligt – för de människor som drabbas, men också för hela samhället. För varje krona i bidrag är en krona som inte kan gå till en extra lärare i utanförskapsområden. Till en extra sjuksköterska på akuten. Eller till fler poliser.

Det finns 130 områden i Sverige där inte ens hälften av de vuxna tar på sig jackan och går till jobbet en vanlig dag.

I Malmö där vi sågs förra året lägger kommunen tre gånger så mycket pengar på bidrag till dem som inte jobbar, än på lärare till gymnasiet. Så ser det ut när det socialdemokratiska bidragspartiet prioriterar.

Vi moderater har en helt annan idé om vad som skapar frihet, trygghet och styrka hos människor och samhälle.

Vi är partiet för den som tror att Sverige kan mer när alla människor kommer till sin rätt.

Vi är partiet för den som arbetar och gör rätt för sig, och för alla dem som inget hellre vill än att kunna göra just det.

Vi är partiet för den som tror på att hela Sverige kan, och ska, arbeta.

Och det är därför vi är Sveriges arbetarparti.

***

Vårt viktigaste vallöfte kan jag ge redan här i dag: Hela Sverige ska jobba. Det kräver att vi vågar sätta tydliga mål och göra hårda prioriteringar.

Det finns två stora utmaningar som vi måste klara för att Sverige ska vara starkt inte bara när våra barn växer upp, utan när deras barn gör det.

Den första handlar om svårigheten att få sitt första jobb och att komma in i samhället. I dag

är det nära en miljon som får bidrag i stället för att jobba. Det gör redan i dag att Sverige är svagare än vi skulle kunna vara.

Den andra utmaningen är att jobbskapandet hotas, av både digitalisering och robotisering, av konkurrensen från andra regioner i världen och av tuffare förutsättningar i en orolig omvärld. Klarar vi inte att möta det kan vi aldrig växa oss starkare än vad vi är nu.

Det finns flera saker Sverige behöver göra för att klara de här utmaningarna. Men det börjar med jobben.

Därför vill jag presentera våra två mål för jobben i Sverige.

Det första handlar om hur Sverige ska hålla ihop.

Det andra om hur Sverige ska kunna växa.

Det första målet är att halvera jobbklyftan.

I dag är skillnaderna mellan den som är inne på arbetsmarknaden och utanför för stor, och den skillnaden ökar. Den största skillnaden finns i dag mellan inrikes födda och utrikes födda. Det är Sveriges farligaste klyfta.

Jobbklyftan motsvarar fler än 100 000 människor, och om ingenting görs riskerar den att växa kraftigt. Det är farligt för Sverige.

Den här klyftan måste bort. Vi börjar med att halvera den.

Skillnaden i sysselsättning mellan inrikes födda och utrikes födda ska halveras till år 2025.

Vi har redan mycket av politiken för att ta oss mot det målet. Reformen som gör att det lönar sig bättre att ta första jobbet, som ställer större krav på att gå från bidrag till arbete, som gör de enkla jobben fler, och som gör att fler kan våga anställa någon som inte fått sin första

chans. Det kommer krävas ännu mer av oss, och det kommer vi ta ansvar för att leverera. För jobbklyftan ska halveras.

***

Det andra målet handlar om jobbskapande – för att Sverige ska kunna växa. Målet är att Sverige ska kunna skapa en halv miljon nya jobb.

Fyra mil utanför Karlstad ligger Borgvik. Där hämtade parisarna järn när de skulle bygga Eiffeltornet, från ett bruk som då var i absolut världsklass. Borgvik är i dag en av Sveriges bäst bevarade gamla bruksmiljöer, något i sig att vara stolt över. Men själva bruket är nedlagt sedan länge.

Bara tjugo minuters bilresa från Borgvik ligger Gruvöns pappersbruk. Där satsar man just nu stort i en investering på nästan sex miljarder för att tillverka framtidens förpackningsmaterial. Ur den svenska skogsindustrins traditioner växer nu forskning, utveckling och miljöteknik – som förändrar världen.

Det finns ingen naturlag som säger att jobb ska försvinna från Sverige. Men det finns heller ingen naturlag som säger att jobben ska växa fram här. Bara den som förstår utmaningarna rätt kan leda rätt framåt.

Sverige är ett av världens mest innovativa länder. Men fler idéer måste kunna bli verklighet i företag som växer mer och anställer fler här.

Då måste det löna sig bättre att skapa jobb och driva företag, att utbilda sig vidare och att ta större ansvar på jobbet. Då behöver vi vara konkurrenskraftiga med transporter, energi och forskning, som gör att fler företag kan växa och anställa här, och nå ut i världen härifrån.

Målet ska vara att Sverige ska kunna skapa 500 000 nya jobb.

Det kräver reformer. Och det kommer vi moderater att ta ansvar för att både ta fram och genomföra.

Halvera jobbklyftan. Och en halv miljon nya jobb. Det är två ambitiösa mål. Men Sverige måste kunna nå dem och det är vi moderater som har politiken och reformerna för att klara det.

Det är därför det är vi som är Sveriges arbetarparti.

***

Att nå våra mål kommer inte att ske över en natt. Det kommer inte att vara enkelt. Men reformerna i vår Plan för ett starkare Sverige tar oss dit.

Det handlar om att det alltid ska löna sig att jobba jämfört med att inte göra det. Kraven på att skaffa sig ett jobb måste bli tydligare. Varje arbetad timme ska märkas i plånboken. Varje krona i bidrag ska komma med ett krav på att utbilda sig, på att göra sig anställningsbar och på att ta sig dit jobben finns. Skatterna på jobb får inte höjas som de gör nu, de ska sänkas, och allra mest för dem som äntligen skaffar sig det där första jobbet.

Det handlar om att vi ska ha tydliga krav på att skaffa sig en utbildning och en skola som inte sviker någon. Sverige får gärna vara landet lagom ibland. Men inte när det gäller skolan. I år är det 175 år sedan folkskolan infördes i Sverige, men världen, tekniken och det mesta har förändrats sedan dess. I dag kommer du ingenstans på arbetsmarknaden om du inte gått färdigt gymnasiet. På dagens och morgondagens arbetsmarknad måste gymnasiet bli den nya folkskolan. Den som kommit hit senare

i livet måste anstränga sig för att skaffa de kunskaper som krävs. Det är inte alltid lätt – men det är alltid rätt.

Och det handlar om att vi ska ha en trygghet som inte sviker någon. Handlare ska inte behöva stänga butiken på grund av kriminella gäng, och polisen ska inte vara flera timmar bort när den behövs. Vi måste säkra tryggheten med fler poliser och strängare straff. Och Sverige ska kunna försvara vår frihet när andra hotar den. Med egen förstärkt försvarsförmåga och säkerhet i samarbete med andra.

Det ska löna sig att arbeta. Vi ska ha krav på utbildning och en skola som inte sviker någon. Och vi behöver trygghet och säkerhet både vid närbutiken och med Nato-länder på andra sidan Östersjön.

***

Sverige har problem som behöver lösas. Men vi har en regering som antingen blundar för problemen eller gör dem värre.

Stefan Löfven har nu varit statsminister i snart tre år. Det är tre förlorade år för Sverige. Under den tiden har det varit högkonjunktur – särskilt för dem som jobbar som samordnare.

Vi har alltså en finansminister som ser fördelar med att företag lämnar landet.

Vi har en regering, som, när vi talar om faran med en miljon bidragstagare, börjar diskutera statistiken och försöker förminska Sveriges problem med utanförskap och integration.

Vi har en regering som först påstår att vanliga svenskar som jobbar inte ska få höjd skatt, och sedan höjer skatten för över en miljon vanliga svenskar som jobbar.

Vi har en regering som, när vi moderater tar upp vikten av fler poliser och starkare försvar börjar prata om "anslags-bingo".

Vi har en regering som vill samordna terrorister i stället för att straffa dem.

Den här regeringen måste bytas ut.

***

I en ovanligt turbulent tid slöts den så kallade decemberöverenskommelsen. Med facit i hand, och det har vi nu, har den skadat tilltron till politiken, till oppositionen, och till oss. Den lät missnöjet växa och bli den starkaste oppositionen.

Men Sverige behöver regeringsalternativ som tas på allvar. Finns det frågetecken om det måste vi räta ut dem. Det gjorde vi inte tillräckligt förrän den 19 januari nu i år.

De senaste veckorna har varit tuffa. Vi får fortfarande frågor om vad vi menar. Ansvaret för att vi får så mycket frågor om det är ytterst mitt. Men jag har sagt något både enkelt och tydligt: Vi moderater vill genomföra vår politik. Och vi tänker inte avstå från att driva och söka stöd för den. Det är inget att skämmas över – det är jag stolt över.

***

Och vi moderater, vi behövs. Vi gör skillnad.

Det var vi moderater som föreslog och såg till att Sverige fick tillfälliga uppehållstillstånd och kontroll vid landets gränser.

Det var vi moderater som räddade kärnkraften från att förtidspensioneras.

Och det var vi moderater som drev fram nödvändiga förstärkningar av försvaret, inte bara en gång, utan två gånger – hittills. Och i höst ska jag se till att vi gör det igen.

***

Men det räcker inte att driva regeringen framför sig. Sverige behöver mer allianspolitik. Ju förr desto bättre. Därför behöver Sverige en alliansbudget.

***

Det händer att Vänsterpartiet röstar som oss moderater i Sveriges riksdag. Det händer att vi pratar med varandra innan och yrkar på samma formuleringar. Det kan man kalla samarbete om man vill. Men inte vid något enda tillfälle har det rört mitt hjärta till vänster. Inte vid något tillfälle har det fått mig att glömma eller vilja för-ringa kommunismens brott mot mänskligheten, få mig att tänka tanken att Fidel Castro skulle vara en hjälte eller tro att det är ett parti man kan regera ett land med. Det är det inte. Och låt mig vara mycket tydlig: Det är inte Sverigedemokraterna heller.

***

Nästa år är det val. Många undrar vad som kommer hända efter valet. Det avgörs 9 september. Men jag tror inte att något parti kommer kunna regera alldeles självt.

Jag planerar inte för olika scenarier där Stefan Löfven under olika omständigheter sitter kvar. Jag planerar för att vinna valet med alliansen, och jag vill hålla ihop alliansen även efter valet. Jag vill nämligen kunna ge Sverige en bättre politik med en ny regering.

Därför är vårt besked till väljarna enkelt. Den tydligaste rösten på en regering utan Stefan Löfven – det är en röst på Moderaterna.

***

Till sist, minns ni den 16 oktober 2012? Sverige mötte Tyskland i VM-kval i fotboll och med tret-

tiofem minuter kvar av matchen stod det 4-0 till Tyskland.

Sverige hade inte gjort någon bra match. Den som lyssnade på kommentarerna i halvtid hörde bara en sak. Den som tittade på läktaren märkte hur supportrarna hängde med huvudet, hur hejramsorna tystnade och hur motståndarna redan började göra segergester.

Men det fanns några som inte hade gett upp. Spelarna. Tränaren. Laget.

De visste nämligen att de hade viljan. De visste att de kunde. De visste att varje passning, varje löpning, varje inkast spelar roll.

De visste att ingen annan kunde göra deras jobb bättre än de själva.

I 62:a minuten kom det första svenska målet. Resten är, som det brukar heta, historia. När slutsignalen gick hade Sverige kommit igen.

”Vi sa inte så mycket i halvtid”, berättade Zlatan i en intervju efteråt. ”Jag menar, det är bara att göra det enkelt för varandra och försöka hjälpa varandra på bästa möjliga sätt i försvaret och anfallsmässigt”.

Jag ska inte släta över läget för vårt parti. Vi är inne i en tuff period. Och den är inte över.

Men nu i det läget är det viktigt att komma ihåg att det är en sak att sitta på läktaren. Och en helt annan att vara aktiv på planen.

Mitt hemmalag sitter här inne. Det är vi tillsammans som kan föra detta framåt nu efter halvtid, och fram till allvaret i valet nästa år. Jag är stolt över vad vi moderater har, vad vi kan och vad vi gör.

Vi ska vinna människors förtroende, för att ge Sverige en bättre politik med en ny regering.

Det talade ordet gäller

För att Sverige ska vara ett av världens bästa länder att födas, växa upp och leva i – för alla.

Vi ska bryta utanförskapet och halvera jobbklyftan. Vi ska rusta Sverige starkt inför framtiden, för att Sverige ska kunna växa med en halv miljon nya jobb.

I en tid där jobben hotas, då behövs Sveriges arbetarparti.

Vi behövs för att det ska löna sig att slita, jobba och göra rätt för sig.

Det är därför Sverige behöver Moderaterna.